

Goos steekt zijn nek al uit, hij wil altijd even proeven van het frisse water. Er gutst een dikke waterstraal in de emmer. Even later neemt Elisa de emmer en draait de nieuwsgierige vrouwen de rug toe. Hopelijk heeft moeder niet te veel klusjes voor haar, dan kan ze met Matijs naar de watermolen gaan.

Vroeg in de middag loopt Elisa, met Goos in haar kielzog, naar *Het Zwarte Schaap*. De zware houten deur heeft een flinke duw nodig, voordat Elisa in de donkere gelagkamer staat. In het licht van de kleine ronde raampjes ziet ze een grote hond die op de grond ligt te slapen.

“Elisa, wat zoek jij in *Het Zwarte Schaap*?”, vraagt Brecht de herbergierster. Nog voor zij kan ant-

woorden staat de hond

op, rekt zijn voorpoten, kijkt naar het meisje en vervolgens naar

Goos. Die begint meteen te blazen, de hond trekt zijn bovenlip op en laat zijn tanden zien:

“Grrrr...”

Elisa pakt de gans op, ze heeft er de handen aan vol.

“Dat is de dame waar Matijs op zit te wachten”, klinkt plotseling een

mannenstem. Nu haar ogen gewend zijn aan de donkere ruimte, ziet Elisa een grote man met een fluwelen hoed. Matijs komt tevoorschijn en loopt samen met haar naar buiten.

“Naar de molen”, roept Elisa, en rent over het molenweggetje vol hobbels en kuilen. Het grote waterrad van de molen draait, het wordt rond geduwd door de stroming van de beek. Via een sluisje wordt het water gedwongen langs het rad te stromen. “Hier woont Engelken”, roept Elisa boven het lawaai uit. “Hij is molenaar, én vriend van Anna, mijn moeder.”
“Aha, daar hebben wij de knecht van de wijnkoopman”.

Hij laat Elisa en Matijs de molen zien. Het is er stoffig, overal hangen spinnenwebben. Twee ronde molenstenen liggen op elkaar. Het grote waterrad zet de bovenste steen in beweging die rond moet draaien over de onderliggende.

Tussen deze stenen wordt het graan stuk gewreven tot meel. Grote houten tandraderen draaien rond en maken een piepend en krakend

binnenwerk molen

vlierbessen

geluid. Matijs mag ook een kijkje nemen in de kelder, waar de wijnvaatjes van Isebrand netjes naast elkaar staan.

Een kwartiertje later zitten Elisa en Matijs in het molenhuis aan tafel. De kleine raampjes laten een paar zonnestrallen binnen, ze schijnen precies op de mand met krentenbrood midden op de tafel. Voor hen staat een beker met vlierbloesemsap, heerlijk zoet gemaakt met honing. Natuurlijk krijgen ze ook ieder een homp krentenbrood. Voor Goos zijn de kruimels die op de vloertegels vallen.

Een ferme klop op de deur doet hen schrikken: een boer komt zijn meel afhalen. De molenaar heeft de zakken meel al klaargezet. Hij pakt zijn schepvat, waarmee hij een afgesproken deel van het meel mag nemen als loon voor het malen.

“Luizige pagatter, gij schept veel te veel...”

Engelken schept rustig door. “Gij schept met uwe mouwen...”